

2012. Hitünk alapjai, Gyermektábor – II. előadás

Tévébemondó: Szép jó reggelt kívánok minden kedves nézőnknek, ma 2012. júl. 12-én, csütörtökön. Az idő ma is napsütéses, csak néhol várható enyhe zápor, zivatar. Táborozásra alkalmas időjárás várható.

Mai műsorunkat egy érdekes műsorral kezdjük, melyben azt vizsgáljuk, hogy ki, miért hisz vagy nem hisz Istenben és mit is jelent hinni valójában?

Sokan azért nem hisznek Istenben, a Teremtő létezésében, mert semmilyen kézzelfogható bizonyítékot nem találnak a tevékenységéről. Nézzünk egy történetet ehhez kapcsolódóan:

(Szereplők bevonulnak: Sajtótájékoztatón vagyunk, ahol a riporterek egy milliárdos gyárigazgatót kérdezgetnek.)

Narrátor1: Kedves nézőink, egy sajtótájékoztatón vagyunk, ahol ... (név szerint, aki játsza) ad interjút a kíváncsi újságírók tömegének. Az interjú már a végéhez közeledik, hallgassunk bele:

Riporter1: Uram, igaz, hogy vagyona felét minden évben szétosztja a rászorulóknak között?

- Igaz, ez a minimum, amit tehetek embertársaimért.

Riporter2: Mondja, mi okból teszi mindezt?

- Próbálok Jézus tanítása szerint élni, Jézus pedig a szegények segítésére hív minket.

Riporter3: Ön akkor hívő ember?

- Igen, hiszek Istenben!

Riporter4: Miért hiszi, hogy van Isten?

- Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót, a harmadikban hallókészülékeket és még sok egyebet gyártunk.

Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezet, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

Riporter4: Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

Narrátor1: Úgy látom, hogy Úr észrevette a gúnyos felhangot és diktálni kezd valamit a titkárnőjének:

- Zsuzsika írja csak: "Pályázat. Építésmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méreteken és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 150-szerese, azaz 600 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig max. 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta. Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyiüzem, amely táplálékokat állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben."

Riporter3: Ön valóban bármennyit fizet majd ezért az épületért a tervező mérnöknek?

- Igen! (Közben elveszi a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtja a 4-es riportereknek.)

- - Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.

Riporter4: (Értetlenül veszi át)- Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

- Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező, újra találkozunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet. A sajtótájékoztatót berekesztem. (kimegy, utána a riporterek, kérdezgetve még)

Narrátor1: Kíváncsian várjuk, hányan pályáznak az építészmérnökök közül és ki nyeri el a fergeteges honoráriumot!

(másik oldalról)

Narrátor2: Eltelt több hónap, miután ... úr, a milliárdos gyárigazgató interjút adott. Az interjú során egy pályázatot írt ki, válaszul az egyik újságíró kérdésére. A kérdés Isten létezésének bizonyítására irányult.

Most több hónap elteltével, ismét itt vagyunk és várjuk az eredményhirdetést, vajon a jó néhány neves építészmérnök közül ki tervezte meg legjobban a pályázatban szereplő építményt. A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építészmérnök, és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

Milliárdos: (irónikusan) - Talán el is kezdhethetjük! Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.

Narrátor2: A teremben néma csend van, senki nem jelentkezik.

(majd dühösen feláll egy jól öltözött férfi)

Építész: Nézze, én a szakma legelismertebb építésze vagyok, felhőkarcolók tucatját terveztem, de beismerem, hogy én már kiestem a versenyből. De szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

(A gyáros elégedett mosollyal az arcán megkérdezi)

- Nos, van még jelentkező?...

Ha nincs, akkor kérem figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.

(A titkárnő átnyújt neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontja az egyik végénél, és óvatosan kihúz belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalásszal.)

- Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm. magassága ennek éppen 150-szerese, azaz 600 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyiüzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyilabor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával.

Ezalatt szelek és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálak ezt is kibírják.

Nos, hölgyeim és uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte

felfoghatatlan képességeit. Köszönöm hogy eljöttek ide megszemlélni Isten teremtő erejének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükörbe néznek, mindenütt az ő alkotásait látják. Ha pedig teremt, műveket alkot, akkor létezik!

Narrátor2: Az újságírók döbrent csendben hallgatták végig az érvelést, az építészek megszégyenülve távoztak a teremből. (közben kimennek)

Titkárnő: Uram, nem is értem, hogy gondolkodó, értelmes emberek, s eddig miért is volt kérdés számukra Isten létezése. (Közben ők is kimennek.)

Tévébemondó: Most nézzük meg, miben hisz ma sok európai és hogyan gondolkodik egy egyszerű afrikai férfi.

Mesélő: Egy nap egy afrikai horgász egy gyönyörű tóparton heverészett, horgászbója ott volt kitámasztva a homokban, és egy szál horgászsinór lógott bele a csillogó kék habokba. Élvezte a délutáni nap melegét, szemlélte a környező tájat és hálásan mormolta imáit, melyben mindezért hálát adott teremtőjének.

Arra sétált egy európai üzletember, aki próbált megszabadulni a munkahelyen ráakódott stressztől. Észrevette a parton üldögélő horgászt, és elhatározta, hogy megkérdezi, miért horgászat itt ahelyett, hogy keményebben dolgozna magáért és a családjáért.

Üzletember: Jó napot! Mit csinál maga itt?

Horgász: Csak gyönyörködöm a tájban, elmondok néhány imát, kigondolom, hogy mit játszok majd otthon a gyerekeimmel, s közben fogok 1-2 halat a vacsorához a családnak.

Üzletember: Hát, így nem fog túl sok halat fogni, inkább dolgoznia kellene, ahelyett, hogy itt heverészik a parton!

Mesélő: A horgász felnézett az üzletemberre, elmosolyodott, és így szólt:

Horgász: És mit érnék vele?

Üzletember: Hát, akkor 1-2 év múlva nagy hálókat vehetne, és több halat foghatna!

Horgász: És azzal mit érnék?

Üzletember: Több pénzt keresne, és néhány év múlva vehetne egy hajót, aztán azzal még több halat foghatna.

Horgász: És azzal mit érnék?

Mesélő: Az üzletembert kezdte bosszantani a horgász ismétlődő kérdése.

Üzletember: Akkor még nagyobb hajót vehetne, és felvehetne embereket, hogy magának dolgozzanak!.

Horgász: És azzal mit érnék?

Mesélő: Az üzletember egyre idegesebb lett.

Üzletember: Hát nem érti? 10-20 év múlva egész halászhajó-flottája lehetne, behajózhathatna az egész világot, és az emberei fognák a halakat magának!

Horgász: És azzal mit érnék? Azt hiszi, hogy akkor jobb lenne?

Mesélő: Az üzletember arca ekkor már vörös volt a dühtől, és kiabálva folytatta:

Üzletember: Mondja, maga tényleg nem érti, hogy olyan gazdag lehetne, hogy soha többet nem kellene dolgoznia életében? Élete hátralevő napjait úgy tölthetné, hogy itt üldögél a parton és nézi a naplementét és játszik a gyerekeivel ... vagy az unokáival. Nem lenne semmi gondja a világon!

Mesélő: A horgász ekkor mosolyogva rápillantott, és így szólt:

Horgász: És mit gondol, most mit csinállok?

De Önt hallgatva, elszomorodom. Ön abban hisz, hogy élete értelme a meggazdagodás, a vagyon. A pénz az Istene. Az igazi boldogság abból fakad, hogy Istennek szolgálunk, nem abból, hogy gyarapítjuk a vagyont.

Tudja van egy mondás: igyekezz úgy élni, ahogy gondolkodsz, különben úgy fogsz gondolkodni, ahogyan élsz.

Mesélő: Az üzletember kezdte belátni, hogy a horgásznak igaza van, s még sokáig beszélgettek hazafelé az úton.

(szereplők kimennek)

Tévébemondó: Akkor mit is jelent valójában a hit?

PPS képek mellé olvassuk a szövegeket.

1. kép (szerelmes pár)

Gyakran halljuk szerelmesektől, hogy hiszek neked...

2. kép (sportolókról)

Sokan hisznek sportolóknak, hogy képesek bizonyos eredmények elérésére...

3. kép (vállalkozó)

Többen Önmagukban hisznek, hogy ők majd mindent megoldanak az életükben...

4. kép (imádkozó emberek)

A vallásos emberek Istenben hisznek...

5. kép (Szöveg)

De mit jelent hinni valójában???

6. kép (Szöveg)

Az Atyában hinni

7. kép (férfi az emeletes ház tetején)

Narrátor: Valahol Amerikában egy 20 emeletes felhőkarcoló tetejére kiállt egy férfi, egy hangosbemondóval. Átdobott egy horgos kötelet a szomszédos épületre, majd megfeszítette a kötelet, ami épp a sétálóutca felett ívelt át. Beleszólt a hangosbemondójába:

Kötéltáncos: Hölgyeim és Uraim, elhiszik-e, hogy ennek az egyensúlyozó pálcának a segítségével átmegyek a kötélén egészen a szomszédos épületig? (8.kép)

Narrátor: A rémült járókelők félrehúzódtak, majd néhány szenzációra éhes ember válaszolt: „Elhisszük.” A kötéltáncos elindult. Az emberek lélegzet elállítva figyelték, majd tapsviharral ünnepelték, de a produkció itt még nem ért véget. (9. kép)

Kötéltáncos: „Elhiszik-e, hogy az egyensúlyozó pálca nélkül visszamegyek?” (10.kép éljenző tömeg)

Narrátor: Ismét lelkesen, bár már kevesebben válaszoltak, s egy ember máris kihívta a tűzoltókat és a mentőket aggodalmában. A férfi megcsinálta, s már ott is állt a ház tetején egy taligával a kezében: (11.kép)

Kötéltáncos: „Elhiszik-e, hogy ezt a taligát áttolva is képes vagyok átmenni a túloldalra?” (12. kép)

Narrátor: Ezúttal már csak öt ember jelentkezett.

Kötéltáncos: „Akkor kérek egy önként jelentkezőt, aki beleül!”

Narrátor: Természetesen senki nem vállalkozott rá. (13.kép) Ekkor azt látták, hogy egy kisfiú szalad fel az emeletre, és senki nem tudja visszatartani, máris benne ül a taligában, ez az „örült” meg elindul vele. Az emberek sikoltoztak, mások szitkozódtak. A tűzoltók addigra értek fel, mire a másik ház tetejére átért a taliga, benne a kisgyerekekkel, aki szemmel látható vidámsággal ugrott ki onnan. Az egyik tűzoltó megkérdezte őt. (14. kép)

Tűzoltó: „Honnan volt neked ekkora bátorságod, ki neked az a bácsi?”

Kisgyerek: Ő az Apukám. És én nemcsak hiszek benne, de bízom is! (15. kép)

(16. kép: az utolsó mondat kivetítve)

(17. kép: Hiszek Istenben = Bízom Istenben)

Tévébemondó: Kedves nézőink, mai adásunkban elgondolkodtató történeteket láttunk a hitről. Igyekezzünk ma elgondolkodni mindezen. Vajon mi miben hiszünk?

Mai műsorunk ezzel véget ért, köszönjük figyelmüket!